

РЕШЕНИЕ

№ 1484

гр. София, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 02.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **506** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. Ф. К., гражданин на А., роден на 23. 06. 1978 г., със съдебен адрес – С., [улица], ет. 5, офис 9, чрез адв. В., срещу отказ за издаване на виза вид „С“ за Република България от 22. 11. 2022 г. на завеждащ консулска служба в посолството на Република България в Т. - И..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че оспорения отказ е немотивиран, като не са ясни причините, поради които е отказано издаването на виза. Не са спазени изискванията за форма на акта, както и че същият не е съобразен с представените доказателства. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разноските по делото.

Ответникът - завеждащ консулска служба в посолството на Република България в Т. - И., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят А. Ф. К., гражданин на А., роден на 23. 06. 1978 г., е подал на 03. 08.

2022 г. искане в Посолството на РБ в Т. (стр. 36), за получаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България. Като цел на пътуването е посочено семейно посещение и данни за приемащото лице – А. А..

На 22. 11. 2022 г. А. К. е получил отказ за издаване на виза /стр. 48/, по образец, като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ –целта и условията на заявления престой са недостоверно доказани. Основателни съмнения за миграционен риск.

С жалба от 29. 11. 2022 г. по описа на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят А. Ф. К., гражданин на А., роден на 23. 06. 1978 г.,г., е кандидатствала за издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, с цел семейно посещение, като поканата за посещението е направена от неговия брат А. А..

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Видно е, че отказа е издаден от А. З. – завеждащ консулска служба, в изпълнение на Заповед № Ав-02-101 / 30. 12. 2021 г. /стр. 51/ на посланика на Република България в Т., поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. На основание чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, отказът е обусловен, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността

на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване.

В конкретни случаи, е постановен отказ по искането за издаване на виза на чужденеца, тъй като е прието, че целта и условията на заявения престой не са убедително доказани и са налице основателни съмнения за миграционен риск.

Съдът намира, че тези изводи на административния орган са правилни и законосъобразни.

Съгласно чл. 27, ал.6 от НУРИВОВР, определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Видно от писмо, рег. № М-2681/10.02.2023 г. на ДАНС (стр. 82), съгласувателната процедура по заявлението за издаване на виза на А. К. е осъществена по електронен път, като при проверката е установено, че афганистанският гражданин е поканен от иранския гражданин А. А., който е със статут на постоянно пребиваващ чужденец в България. А. А. има и гражданство на Великобритания, като действително не пребивава продължително в България, а живее и работи в Л..

В хода на проверката е установен засилен миграционен интерес от граждани на А., които са получили статут на продължително пребиваващи чужденци, като отправят покани за частно посещение на близки и роднини. Целта им е да придобият законно пребиваване в България, както и свободно придвижване в рамките на ЕС.

Видно от представеното от процесуалния представител на ответника писмо от ГД „Гранична полиция“ (стр. 85), от края на 2021 г. канещото лице – А. А. има само 5 влизания и съответно излизане от територията на Р. България, като престоя му е само в рамките на 2-3 дни. Видно от поканата–декларация за частно посещение, планирания престой на чужденците е от 15. 06. 2022 г. до 13. 09. 2022 г., но в този период А. е пребивавал в България само от 07. 09. 2022 г. до 09. 09. 2022 г.

По делото е представена и декларация (стр. 31) от Р. Н., която в качеството си на собственик на имота, находящ се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] вх. „В“, ет. 4, ап. 17, е изразила съгласие всичките поканени от А. А. 7 лица да пребивават на този адрес възмездно по силата на договор за наем. В същото време, такъв договор за наем няма представен, като освен това няма представен и документ за собствеността на този имот, от който би могъл да се установи неговия действителен собственик и площта на апартамента, с оглед възможността да пребивават в него общо 8 лица, заедно с канещия, независимо от декларираната роднинска връзка между тях.

В тази връзка следва да се отбележи, че освен посочената в поканата роднинска връзка, не са представени никакви доказателства, от които да се установи, че такава в действителност е налице.

От друга страна, независимо, че от Р. Н. е представена декларация по чл. 20а от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства, в случая неговите разпоредби са изцяло неприложими, тъй като А. А. не е гражданин на ЕС, а от друга страна жалбоподателят не е член на неговото семейство, по смисъла на § 1, т. 1 от

този закон.

Следва да се отбележи също така, че съгласно чл. 17, ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, поканата-декларация, изготвена от физическо лице за издаване на виза за краткосрочно пребиваване с цел частно посещение на чужденец в Република България, се изготвя по образец съгласно приложение № 3, заверена от нотариус и от службите за административен контрол на чужденците, при представяне на следните документи: декларация за имотно състояние на канещото лице и удостоверение за доходи, издадено от местоработата на канещото лице, или копие от данъчна декларация по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за предходната година с входящ номер от съответната териториална дирекция на Националната агенция по приходите. Такива документи не са представени, а са налице единствено извлечения от сметки, поради което правилно административният орган е приел, че е налице правно основание за отказ за издаване на виза по чл. 10, ал. 1, т. 17, защото не е убедително и достоверно доказана целта и условията на заявеното пребиваване за престоя на жалбоподателя.

Видно е, че канещото лице, макар и да има пребиваване в страната, не пребивава продължително в Република България, като това се установява освен от писмото на ДАНС, така също и от писмото на ГДГП.

Настоящият състав счита, че изложеното поражда основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления, поради което ответникът правилно е квалифицирал тази констатация като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ.

Съдът намира, че противно на доводите изложени в жалбата е спазено изискването за форма на акта: той е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по приложение №7 към НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК. Вписани са съответните разпоредби от приложимия нормативен акт - чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, има и кратко описание, възпроизвеждащо текста на разпоредбите, поради което доводите за липса на мотиви е изцяло неоснователен.

В тази връзка следва да се отбележи, че идентична на нормата на чл.10,ал.1 т.17 от ЗЧРБ е тази по чл.21,параграф 1,б”б” от Регламент (ЕО) №810/2009г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г.за създаване на Визов кодекс на Общността, изискваща апликантът за издаване на виза да обоснове целта и условията на планирания престой, съответно тази по чл. 32, т. 1, б. „а“, ii от регламента, съгласно която издаването на виза се отказва, ако кандидатът не обоснове целта и условията на планирания престой. Съгласно чл. 21, т. 7 от регламента разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации, като съгласно чл. 21, т. 8 при разглеждането на дадено заявление консулствата могат в надлежно обосновани случаи да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи.

Именно поради тази причина Законът за чужденците в Република България въвежда задължение за отказ на виза, когато не са изпълнени изискваните условия от кандидата.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на

установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника направените разноски, каквото искане е направено своевременно, като същото следва да е в размер определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв. поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ф. К., гражданин на А., роден на 23. 06. 1978 г., срещу отказ за издаване на виза вид „С“ за Република България от 22. 11. 2022 г. на завеждащ консулска служба в посолството на Република България в Т. - И..

ОСЪЖДА А. Ф. К., гражданин на А., роден на 23. 06. 1978 г., да заплати на Министерство на външните работи на Република България юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: